

[Ministeren for Grønland.]

Genèvekonferencens afslutning har opnået aftaler med Storbritannien om fiskerigrænse på 12 sømil.

Udvidelse af fiskeriterritoriet kræver ifølge grundlovens § 1 folketingets samtykke, men da de gældende regler om det grønlandske søterritorium indeholdes i lov om udøvelse af erhverv i Grønland, har jeg fundet det rettest, at en udvidelse af fiskerigrænsen ved Grønland finder sted i form af en ændring af erhvervslovens § 1, således at det klart fremgår, at erhvervslovens bestemmelser om indskriden over for ulovligt fiskeri inden for søterritoriet også finder anvendelse inden for den nye fiskerigrænse. Kravet om folketingets samtykke må herefter anses for opfyldt gennem folketingets vedtagelse af nærværende lovforslag.

Såfremt lovforslaget vedtages, er det regeringens hensigt i medfør af lovens § 1, stk. 2, at give sådanne udenlandske fiskere, der hidtil regelmæssigt har fisket inden for 12 sømil, adgang til fortsat i en overgangsperiode i et vist omfang at drive fiskeri inden for denne grænse.

Landsrådet har på sin samling i 1962 erklæret sig indforstået med, at der indrømmes sådanne overgangsrettigheder.

Det er endvidere tanken at indføre nye basislinjer for beregning af såvel søterritoriet som den nye fiskerigrænse i overensstemmelse med landsrådets forslag af 1956.

For at illustrere udvidelsen af fiskerigrænsen fra 3 sømil til 12 sømil er der til de ærede medlemmer uddelt 2 kort over den sydlige del af Grønlands vestkyst, der i grove træk angiver de nye basislinjer samt 3, 6 og 12 sømilegrænserne.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale forslaget til det høje tings hurtige og villige behandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Iver Poulsen): På partiet de uafhængiges vegne har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ministres strafansvar.

Det påbud, der blev givet i den første grundlov af 1849, og som er gentaget af alle senere, senest i § 13 i grundloven af 1953, om, at ministrenes ansvar for regeringens førelseskal, bestemmes nærmere ved lov, er som

bekendt hidtil ikke blevet omsat i realiteter, uagtet man i de gentagne forsøg herpå i 1939 nåede så langt som til vedtagelse og stadfæstelse under 15. marts 1939 af den daværende justitsminister K. K. Steinckes forslag til lov om ministrenes ansvarlighed, der imidlertid som følge af sin tilknytning til den ikke gennemførte forfatningsreform aldrig kom til at træde i kraft.

Når de uafhængige har ønsket at fremsætte dette lovforslag, er baggrunden i første række den, at gennemførelsen af grundlovens påbud om en nærmere bestemmelse ved lov af ministeransvaret var et af de første punkter på partiets aktuelle valgprogram forud for valget i november 1960.

Spørgsmålet, dets løsning eller ikke-løsning, er blevet aktualiseret ved den betænkning (nr. 312/1962), der i maj 1962 blev afgivet af den af statsministeriet den 6. oktober 1959 nedsatte kommission af jurister.

I betænkningens konklusion er kommissionens medlemmer enige om, at der ikke af grundlovens § 13 kan udledes nogen pligt for lovgivningsmagten til at gennemføre en særlig ministeransvarlighedslov — et spørgsmål, der i øvrigt ikke er berørt i det pågældende kommissorium, hvorefter man i første række har ønsket „en redegørelse for problemerne i forbindelse med ministrenes ansvar for regeringens førelse, herunder ministrenes ansvar som øverste forvaltningsmyndighed.“

Det i kommissoriet stillede spørgsmål om, „hvorvidt der i lyset af det således tilvejebragte materiale skønnes at være behov for en særlig lov om ministrenes ansvarlighed“, er af kommissionens flertal, 12, besvaret benægtende, idet man finder, at det eksisterende ansvarsgrundlag er tilstrækkeligt, og at det i øvrigt ikke vil være muligt i en særlig lov at angive ansvarsgrundlaget for ministre på udtømmende måde i præcise regler. Mindretallet, professor, dr. jur. Poul Meyer, har herom udtalt sig i modsat retning ud fra den samme opfattelse, som er fremsat af professor, dr. jur. Stig Iuul i den afhandlings „Rigsretten“ i værket „Den Danske Rigsdag 1849-1949“, bind V, side 594, hvori det bl. a. hedder:

„Der tiltrænges utvivlsomt i høj grad regler om ministrenes ansvar i betragtning af, at straffelovens regler om forbrydelser i